



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 932/2015
28.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.И. и др, због кривичног дела насилничко понашање на спортској приредби из члана 344а став 1. у саизвршилаштву, у вези са чланом 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката М.В., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу ЗК бр.126/14 од 13.03.2015. године и Апелационог суда у Нишу 12Кж1 бр.454/15 од 05.08.2015. године, у седници већа одржаној дана 28. октобра 2015. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.И. – адвоката М.В., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу ЗК бр.126/14 од 13.03.2015. године и Апелационог суда у Нишу 12Кж1 бр.454/15 од 05.08.2015. године, у делу који се односи на повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу ЗК бр.126/14 од 13.03.2015. године, окривљени С.И. оглашен је кривим због извршења кривичног дела насилничко понашање на спортској приредби из члана 344а став 1. у саизвршилаштву, у вези са чланом 33. КЗ, за које дело му је применом одредаба чланова 64, 65. и 66. КЗ изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од две године по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Истовремено је одређено да ће се у случају опозива условне осуде, у утврђену казну затвора, окривљеном урачунати време проведено у притвору од 22.09.2011. године до 16.11.2011. године.

Истом пресудом, окривљени је осуђен и на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од три месеца по

правноснажности пресуде и истовремено је одређено да ће се, уколико то не учини у остављеном року, новчана казна заменити казном затвора, тако што ће се сваких 1.000,00 динара новчане казне рачунати као један дан казне затвора.

На основу члана 344а став 6. КЗ према окривљеном С.И. изречена је и мера безбедности забране присуствовања спорским приредбама – фудбалским утакмицама у трајању од 1 године од дана правноснажности пресуде. Окривљени је истом пресудом обавезан и да суду на име трошкова кривичног поступка плати износ од 13.280,00 динара солидарно са осталим окривљенима, те да на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 12Кж1 бр.454/15 од 05.08.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Нишу, као и жалбе заједничког браниоца окривљених Н.Т. и А.К., те браниоца окривљеног С.И., а пресуда Вишег суда у Нишу ЗК бр.126/14 од 13.03.2015. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног С.И. – адвокат М.В., због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), и то конкретно због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП (коју бранилац погрешно означава као повреду из члана 439. став 1. тачка 1. ЗКП), са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је побијаним пресудама повређен закон на штету окривљеног, те да на основу члана 492. став 1. тачка 2. ЗКП укине у целости пресуду Апелационог суда у Нишу 12Кж1 бр.454/15 од 05.08.2015. године и предмет врати другостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован, у делу у којем се односи на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Одредбом члана 604. став 1. Законика о кривичном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11 ... 45/13), који се примењује од 01.10.2013. године (Закон о изменама и допунама Законика о кривичном поступку „Службени гласник РС“ број 121/12), прописано је да ће се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог законика, оцењивати по одредбама раније важећег Законика о кривичном поступку ("Службени гласник РС", бр. 58/04 ... 76/2010).

Указујући на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, бранилац у захтеву, пре свега, наводи да је окривљени С.И. правноснажном пресудом осуђен због извршења предметног кривичног дела искључиво на основу одбране коју је изнео у Полицијској управи у Нишу, односно на записнику о саслушању у својству осумњиченог Ку бр.2225/11 од 22.09.2011. године, на ком доказу се не може заснивати пресуда. С тим у вези, у захтеву се истиче да је окривљени, према овом записнику, изјавио да је "дана 21.09.2011. године у 17,30 часова, након завршетка утакмице где је дошло до сукоба навијача и полиције, приликом прегледа видео-снимка који му је показан у полицијској станици, на истом препознао лица која су каменовала полицијске службенике", из ког несумњиво произилази да је окривљеном С.И., пре давања одбране у полицијској станици, приказиван видео снимак критичног догађаја, на коме је наводно препознао и именовано лица која су наводно гађала полицајца и возила, ком приказивању видео снимка није присуствовао бранилац, а што ову радњу чини незаконитом, те је записник морао бити издвојен из списка, у складу са чланом 237. став 1. ЗКП.

Одредбом члана 16. став 1. ЗКП, прописано је да се судске одлуке не могу заснивати на доказима који су, непосредно или посредно, сами по себи или према начину прибављања у супротности са Уставом, Закоником о кривичном поступку, другим законом или општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, осим у поступку који се води због прибављања таквих доказа.

По оцени овога суда, тачна је констатација браниоца окривљеног да је давању исказа окривљеног С.И. претходила незаконита радња приказивања видео снимка и препознавања лица на снимку, обзиром да ова радња није извршена у присуству браниоца. Међутим, и поред тога што је овај део записника о саслушању окривљеног у Полицијској управи Ниш незаконит због тога што је окривљеном видео снимак приказан пре радње саслушања у присуству браниоца који му је постављен по службеној дужности, а што је у супротности са одредбама члана 226. тачка 9. у вези са чланом 92. ЗКП („Службени гласник РС“ бр. 58/04 ... 76/10) који се примењивао у време предузимања ових радњи, у конкретном случају правноснажна пресуда није заснована на доказу на коме се према одредбама ЗКП не може заснивати.

Наиме, исти записник (о саслушању окривљеног С.И. у Полицијској управи Ниш) у делу где се он изјашњава о својој улози приликом извршења кривичног дела, а који исказ није зависио од приказаног снимка –сачињен је у складу са одредбама Законика о кривичном поступку, те је према томе, законит.

Управо у том делу исказа окривљени С.И. признаје да је камењем гађао полицијско возило, а што понавља и у свом исказу датом пред истражним судијом, на записнику од 23.09.2011. године, којом приликом је објаснио да је након фудбалске утакмице бацио један камен на возило марке "... " које је било паркирано 50-ак метара од стадиона, те да је ово возило погодио код предњих врата са стране возача.

Дакле, без обзира на чињеницу да је записник о саслушању окривљеног С.И. у својству осумњиченог пред органима полиције Ку бр.2225/11 од 22.09.2011. године, у делу који се односи на препознавање лица након што му је приказан видео снимак критичног догађаја незаконит, очигледно је да би иста пресуда била донета и без тог доказа, јер је окривљени пред истражним судијом признао радњу извршења кривичног дела из члана 344а став 1. у вези са чланом 33. КЗ, за коју је оглашен кривим.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца у овом делу одбијен је као неоснован.

У вези са истом повредом одредаба кривичног поступка, у захтеву за заштиту законитости истиче се и да на записнику о саслушању окривљеног С.И. у својству осумњиченог Ку бр.2225/11 од 22.09.2011. године није констатовано да је орган који је водио саслушање указао окривљеном на његово право да са својим браниоцем обави поверљив разговор, нити је констатовано да ли се окривљени евентуално одрекао овог права, те да се сходно томе на овом записнику не може заснивати пресуда, јер окривљеном није омогућено обављање поверљивог разговора са браниоцем пре саслушања.

Овакав закључак подносилац захтев изводи из чињенице да је ово право омогућено претходно саслушаном окривљеном Н.Т., те да је у записнику о његовом саслушању унета ова поука уз констатацију да се одрекао права на поверљив разговор са браниоцем, указујући да је на исти начин орган који је водио поступак морао поступити и приликом саслушања окривљеног С.И.

Међутим, изложени наводи захтева су неосновани, обзиром да је из списка предмета видљиво да су сви окривљени, приликом саслушања у полицији у својству осумњичених, дана 22.09.2011. године, дакле и окривљени С.И, поучени о својим правима у кривичном поступку, пре свега о праву на браниоца, те да нису дужни да изнесу своју одбрану, нити да одговарају на постављена питања, при чему су упозорени и да све што изјаве може бити употребљено против њих као доказ, а што подразумева поред осталог и право на поверљив разговор са браниоцем пре обављања саслушања.

При томе, нетачни су наводи изнети у захтеву - да је приликом саслушања у полицији само окривљени Н.Т. поучен о праву да пре саслушања обави поверљив разговор са браниоцем и да је то констатовано у записнику, будући да је у записнику о саслушању овог окривљеног констатовано управо супротно – да није обавио поверљив разговор са својим браниоцем јер је сматрао да за то нема потребе, а из чега се не може извући закључак да је приликом саслушања у својству осумњиченог ово право повређено окривљеном С.И. и да се из тог разлога на записнику о саслушању Ку бр.2225/11 од 22.09.2011. године не може заснивати пресуда.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног и у овом делу оцењен је неоснованим.

У осталом делу, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, одбачен је као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног је у захтеву навео да правноснажне пресуде побија и због повреде закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, због које окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП. Међутим, како је бранилац ову повреду истакао само као један од основа за подношења захтева, при чему није дао образложење у чему се ова повреда састоји, а Врховни касациони суд према изричитој одредби члана 489. став 1. ЗКП није овлашћен да по службеној дужности тумачи и оцењује о којим се повредама права окривљеног ради, то је захтев у овом делу одбачен као недозвољен, обзиром да нема садржај прописан одредбом члана 484. ЗКП.

Из наведених разлога, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 3. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.